

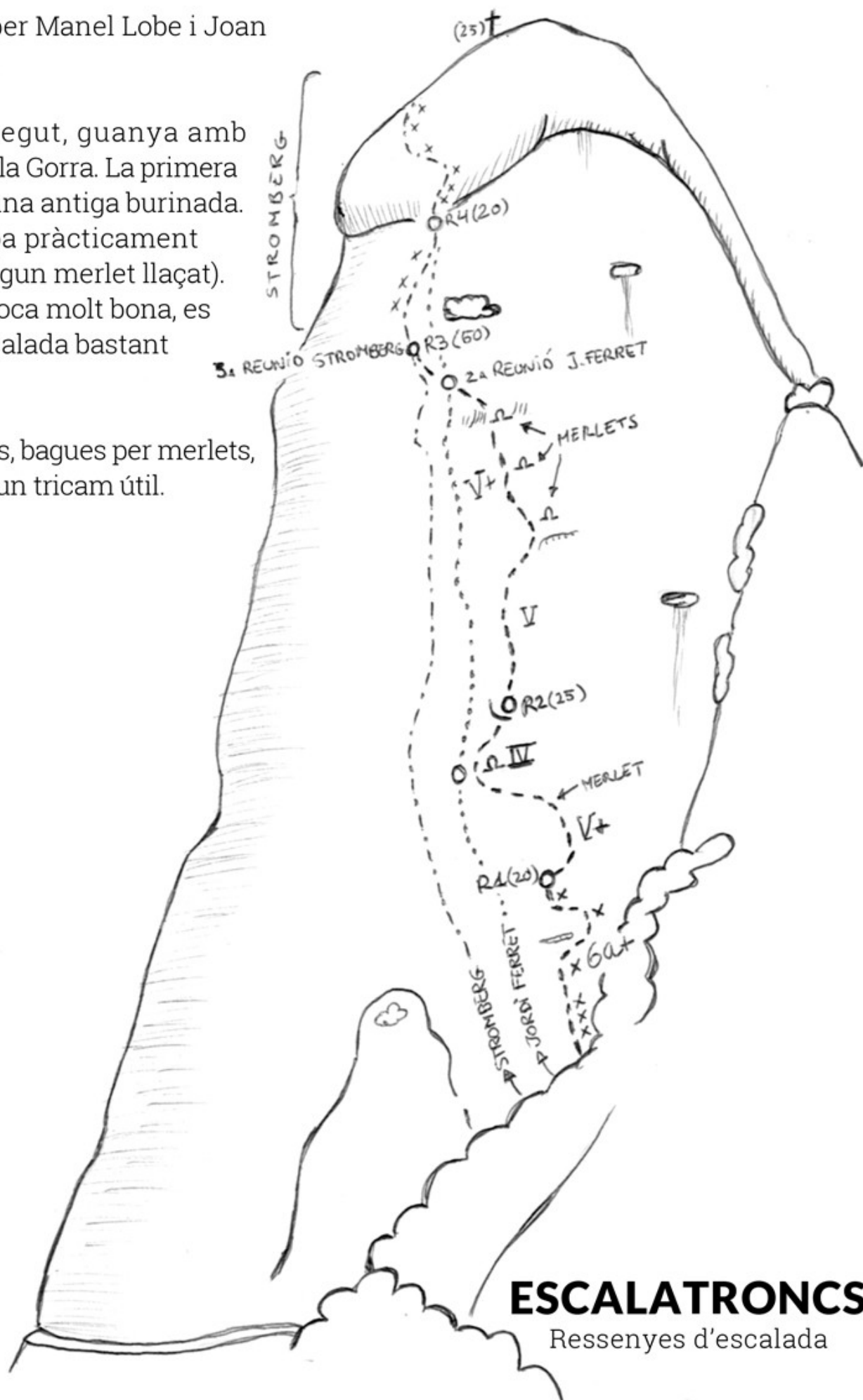
GORRA FRÍGIA

LOBE-SERRANO (MD+) 140m

Oberta el 1978 per Manel Lobe i Joan Carles Serrano.

Preciós recorregut, guanya amb lògica el cim de la Gorra. La primera tirada aprofita una antiga burinada. La resta es troba pràcticament desequipada (algun merlet llaçat). Vertical i amb roca molt bona, es tracta d'una escalada bastant exposada.

Material: 8 cintes, bagues per merlets, Camalot #2. Algun tricam útil.

ESCALATRONCS

Ressenyes d'escalada

Recuperem aquesta sensacional ascensió, exponent d'una manera d'escalar a Gorros que lentament a estat fagocitada per les transitades fileres d'expansions que de manera inexorable han entapissat les quatre bandes de la Gorra.

La Lobe-Serrano no te res a veure amb la resta de vies que trobem actualment a la Gorra Frígia. Un primer llarg equipat, però obligat, dóna pas a dues tirades des-equipades, on haureu d'espavilar-vos per poder protegir-les mínimament. Lamentablement la sortida al cim ha estat absorbida i assimilada per la popular Stromberg i la "nova" Jordi Ferret, desvirtuant una línia que no havia deixat pràcticament petja a la roca.

- Via: Lobe-Serrano
- Zona: Montserrat – Gorros
- Dificultat: 6a+ (MD+)
- Dificultat obligada: 6a
- Llargària: 140 metres
- Grau d'exposició: Alt
- Grau de compromís: Alt
- Equipament: Molt poc equipada amb parabolts i merlets llaçats
- Material: 8 cintes, bagues per merlets, Camalot #2. Algun tricam útil.
- Orientació: Nord-oest
- Valoració:****

Aproximació:

Per arribar fins la Gorra Frígia ho podem fer amb el funicular de Sant Joan, que sortint del monestir ens deixa a l'estació superior, des d'allí només hem de prendre el camí de Sant Jeroni. Un cop passada la Gorra prenem una canal que ens mena fins al peu de via, uns metres a la dreta de la Jordi Ferret.

La via:

La primera tirada comença trempada, amb les tres primeres expansions juntes, després afluixa un xic i obliga més. El segon llarg sortim per la dreta a buscar un merlet evident i d'aquest recte amunt a per una altra banya que podem llaçar. De la banya derivem a l'esquerra fins un petit pont de pedra i d'aquí en tendència a la dreta fins la reunió.

Si ens fixem des de la segona reunió es veu amunt i una mica a la dreta una mena d'esperó poc marcat, que és per on continua la via (algun merlet llaçat). Per arribar-hi haurem d'escalar una placa fàcil però complicada de protegir. Un cop al peu de "l'esperó" trobem un merlet llaçat i un llavi que permet reforçar una mica. Continuem amunt per terreny vertical i grans còdols superant a la part alta un petit extraplom amb bona presa. Un cop superat aquest marxem a l'esquerra i muntem reunió a la segona de la Jordi Ferret o a la tercera de la Stromberg (2 metres més amunt). D'aquí al cim ho fem per on tinguem ganes.

No es tracta d'una via comercial, amants dels parabolts absteniu-vos. A partir del segon llarg la via està pràcticament desequipada (hi ha algun merlet llaçat per marcar el camí). La protecció no sempre és fàcil i és sobretot a base de llaçar merlets.

Descens:

Per la via Normal o si ens volem estalviar els llargs comuns amb la Stromberg i i la Jordi Ferret, rapelant per qualsevol d'aquestes dos vies.